



SONNETTEN.

DOOR

HÉLÈNE LAPIDOTH—SWARTH.

ILLUSIE.

Ik liep alleen op bleeke nevelhei.
Daar kwam een fee, die nam mij bij de hand.
— „Kom mee, kom mee, ver over 't heidezand,
Daar bloeit mijn tuin vol bloemen velerlei.”

Ik vroeg: — „Wie zijt ge?” maar zij lachte en lei
Rondom mijn oogen loos een tooverband
En zoel omwoei mij wind van Sprokeland,
Vol lelie-adem en viool-gevelei.

En elken dag gaf zij me een ander lied.
Doch als een kind vol ondank en geweent
Dwingt om wat Moeder voor zijn heil verbiedt,
Vroeg ik haar naam: — „Jeugd? Liefde? Muze?” — „Neen”.
— „Illusie?” — 'k Voelde al dat zij mij verliet....
Mijn blinddoek viel, de hei lag om mij heen.